

L'autodeterminació, qüestió d'estat

written by Pau Miserachs | 8 d'octubre de 2018

Ha passat desapercebuda la [publicació al BOE del 16 novembre 1990](#) de la DECLARACIÓ UNILATERAL espanyola en acceptació de la jurisdicció obligatòria del Tribunal Internacional de Justícia a més de reproduir la Carta de les Nacions Unides de 1945.

La Carta recorda, al final de la Segona Guerra Mundial, la voluntat de preservar d'una guerra les noves generacions, reafirmar els drets fonamentals en la dignitat i el valor de la persona, en la igualtat de drets i de les nacions grans i petites.

La Carta assenyala l'obligació de crear condicions per mantenir el respecte a les obligacions emanades dels tractats i altres formes del Dret internacional.

La Carta es pronuncia per elevar el nivell de vida, el progrés social, dins d'un concepte ampli de llibertat.

Amb les dites finalitats, fa pública la resolució de les Nacions Unides per la pràctica de la tolerància, conviure en pau, treballar pel manteniment de la pau i el bon veïnatge, l'acceptació del principi del no ús de la força si no és en interès comú de totes les nacions.

Les Nacions Unides adoptaren d'aquesta manera uns Propòsits i uns Principis de mantenir la pau i la seguretat internacional, fomentar relacions d'amistat entre les nacions basades en el respecte al principi de la igualtat de drets i el de la lliure determinació dels pobles.

Els membres de les Nacions Unides estan obligats a resoldre les seves controvèrsies per mitjans pacífics, de manera que no es posin en perill ni la pau i la seguretat internacional, ni

la justícia.

La Carta preveu també l'expulsió dels membres que hagin violat reiteradament els principis de la Carta.

En política es treballa avui amb una falsa percepció de la moralitat que recomanen els principis de les Nacions Unides. Per exemple, ja no és inseparable ser espanyol i catòlic. Tampoc creiem en les opcions polítiques revestides de moral externa que defensaven i defensen avui la unitat i la integritat d'Espanya com intocable i sagrada o com ha dit algun bisbe que Espanya és obra de l'Esperit Sant.

Cal alliberar les opcions polítiques de falses moralitats per justificar anar contra Catalunya i dividir el poble entre bons i dolents, a gust de qui defineix qui és bo, l'anomenada "gente bien" i qui és dolent.

Manifestar amor per Catalunya es considera per alguns la influència del diable, el poder del pecat. Cal impedir que els "etiquetats" tinguin responsabilitats. És necessària gent grisa per poder governar com convé. Els partits necessiten aquesta mena de gent a les seves llistes perquè no discuteixen res a l'hora de votar el que algú ha decidit.

Cauen en el descrèdit els drets fonamentals quan l'Estat es creu que té patent exclusiva per concedir-los i definir-los, limitar-los o derogar la seva eficàcia defensora de la democràcia.

Que es digui que està constatat que Catalunya és una nació i com a tal té dret a l'autodeterminació és una afirmació correcta, ja que és un dret humà reconegut per les Nacions Unides i per l'Estat espanyol. És el dret a la identitat i a l'existència d'un poble, que no se li pot negar, sent anterior a les lleis ordinàries i orgàniques de l'Estat.

EL problema és com exercir aquest dret quan les lleis ordinàries no li donen suport o l'impedeixen. Però quan se sap

de quina part està la veritable justícia, com deia Gandhi, no es pot ser neutral. El que arriba a ser immoral és negar a una nació el dret a ser-ho i a desenvolupar-se.